

Това бѣ новъ ударъ за насъ. Пакъ наново обградени. Войниците, смутени отъ голѣмата неизвестностъ, поглеждаха къмъ насъ, но трѣбваше да се пази хладнокрвие.

На разсѣмване четворицата началствуващи лица на отряда — единъ поручикъ, двама подпоручици и кандидатъ, се събраха отново на съвещание и вкупомъ се упътиха къмъ наблюдателния пунктъ. Вдигането на мъглата ни позволи добре да огледаме околността, обсъяна съ планински хребети. На югъ отъ насъ, по посока на гр. Рѣсенъ, е селото Свиница и тамъ се забелязватъ нѣколко десетици огньове. Настава движение около тѣхъ, и се строятъ четири колони. По предположенията ни, това бѣ цѣлъ сръбски полкъ. Полкътъ се раздѣли на четири части. Ние сме далечъ едва 4.000 крачки отъ селото. Ако имавме оржие, ние можехме прекрасно да ги обстрелваме и имъ развалимъ плана. Колонитѣ по различни посоки настѣпватъ къмъ върха, който заемахме. Трѣбваше бързо и решително да се обмисли положението, а оставатъ ни въ разположение само три взвода. — 3 взвода срещу единъ полкъ! Реши се съ последни усилия да се задържи върхътъ, още повече, че се дочуваха до насъ топовнитѣ гърмежи на бригадата, която настѣпва по посока Кичево—Охридъ. Тѣ бѣха далечъ въ дѣсно задъ насъ около 20 км., но може за два дни да се изравнимъ съ тѣхъ. Раздѣлихме двата взвода на 3 колони, които изпратихме напредъ, а единъ оставихме за резерва, кждето се окаже нужда. Едната колона изпратихме да заеме една скала право на югъ отъ върха, отстояща на 1000 крачки отъ насъ по посока на с. Рѣчица. Бързо тя завзе мѣстото си и съ силенъ залповъ огнь едната сръбска колона бѣ разбита и се отказа отъ намѣренията си. Всички бѣгаха кжде имъ видятъ очитѣ. Сжщо така блѣскаво изпълниха задачата си и другитѣ две наши колони.

Това бѣ блескавъ успѣхъ за насъ. Отдѣление срещу сръбски дружини и при това пакъ победители! Радостта сияеше на всички войнишки лица. Тѣ извършиха чудеса тоя день. Взводътъ изпратенъ къмъ с. Куратица, заедно съ партизанския отрядъ на Чаулева, разби сръбската дружина и я накара да отстъпи по посока на Сирулски ридъ. На вечеряване бѣ. Мъглата се дигна и предъ насъ блѣснаха две морета — това бѣ синьото Прѣспанско езеро и сребристото Охридско езеро.

Гледката бѣ мила. Ние бѣхме предъ тия два бисера на Македония и отъ два дни стоимъ тукъ, а мъглата не ни позволяваше да ги видимъ. Охридъ, величествено разположенъ надъ езерото на единъ ридъ, съ своитѣ стари крепости, се отражаваше въ водитѣ на езерото и изглеждаше като едно прелестно видение. Ние снемех шапки и колѣничихме. Охридъ! И най-простиятъ солдатинъ бѣ очарованъ отъ гледката!

— „Царско мѣсто“ — викаха войниците — „стара престолнина“.